

רבינו יוסף קארו

רבינו יוסף קארו זיע"א בעל מחבר ספר "שולחן ערוך" נפטר בעיר קייאניא י"ג ניסן שנת ת"א שנת ה'ת"ק ו' (שם אביר ר' אפרים ז"ל)

רבינו משה אלשיך

רבינו משה אישליש זיע"א בעל מחבר ספר "דמ"א" נפטר בעיר קייאניא י"ג י"ח אייר שנת ת"א שנת ה'ת"ק ו' (שם אביר ר' ישראל ז"ל)

"משה" שואל מחבירו "יעקב":

אתה רוצה להיות "בן עולם הבא"?

אורח חיים היומי

לימוד שולחן ערוך אורח חיים לכל השנה - עמוד אחד ליום

תמוז יז

כל השנה - הלכות - בכל יום - מובטח לו שהוא בן "עולם הבא"!

קודם הלימוד יאמר: הנינו רוצה ללמוד. כדי שיביאני הפלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי ידיעת התורה. נהריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתנבחים יאהרונה"י על ידי הנעלים ברחילו ורחימו ברחוקא שלים בשם כל ישראל.

המשך סימן תקלו – דין מלאכת דבר האבד

יד. אין מכניסין צאן לדיר בחול המועד לזבל השדה ואם הכניסן הנכרי מעצמו מותר אף בשבת אפילו אם מחזיק לו טובה על שהכניסן ובלבד שלא יתן לו שכר ואפילו אינו נותן לו אלא שכר מזונות אסור וביום טוב יכול ליתן לו שכר מזונו ובלבד שלא יתן לו שכר אחר ובחול המועד אפילו אם נותן לו שכר אחר מותר ובלבד שלא ישכירו ולא יסייענו ולא ימסור לו שומר לנער הצאן (פירוש מוליכה ממקום למקום ומתוך כך הגללים מתנערים) ואם היה הנכרי שכיר שבת שכיר חדש שכיר שנה מסייעין אותו בחול המועד ומוסרין לו שומר לנער הצאן:

טז. אסור לקצור השדה בחול המועד אם אינו נפסד אם יעמוד עד לאחר המועד ואם אין לו מה יאכל אפילו מוצא בשוק לקנות אין מצריכין אותו ליקח מן השוק אלא קוצר ומעמר ודש וזורה ובורר כדרכו ובלבד שלא ידוש בפרות והני מילי אין צריך אלא לו לבדו אבל אם הוא צריך לדוש לצורך רבים דש אפילו בפרות:

טז. מי שיש לו כרם אצל כרמו של נכרי והנכרי בוצר שלו בחול המועד ואם לא יבצור הישראל גם את שלו יפסיד יכול לבצרו ולדרוך היין ולעשות החביות וכל צרכי היין בלא שינוי ובלבד שלא יכוין לעשות מלאכתו במועד:

סימן תקלח – כמה ענינים הנקראים דבר האבד, ובו ו' סעיפים

א. מי שהפך את זיתיו או שהיה יינו בכור ואירעו אונס או ששכח או נתעצל שהיה סבור שהיה יכול לשהות לאחר הרגל ולא עשה קודם הרגל מאחר שהוא דבר האבד זולף וגומר ומזפת החביות בין קטנות בין גדולות וגף (פירוש שישים בהן מגופתן) החביות כדרכו בלא שינוי. הגה: והוא הדין דיכול לתקן החביות לקשרם בעקלים (מלני) אבל לא יכוין מלאכתו במועד אלא יעשה הכל קודם המועד אם יודע שיצטרך

במועד (הגהות מיימוני ומלומת הטען) וכן שולה פשתנו מן המשרה וכל כיוצא בזה מדבר האבד ובלבד שלא יכוין מלאכתו במועד:

ב. מותר להכניס פירות מפני הגנבים אם אינם במקום המשתמר ומיהו יעשה בצנעה כגון שיכניסם בלילה ואם הוא דבר שיש בו פרסום בלילה יותר מביום כגון שצריך להכניסו באבוקות ובקולות יכניסם ביום. הגה: ואם אי אפשר לעשותן כי אם בפרהסיא הכל שרי בדבר האבד (המגיד פק' ו' ומלכני פק' מי שספק):

ג. אסור להסיע ממונו מעיר לעיר אם לא בשביל דבר האבד: ד. היו לו תאנים שטוחים בשדה ליבש וירא מהמטר מותר לחפותם בקש אפילו חיפוי עב:

ה. מי שיש לו סחורה שאם לא יהפכנה ממטה למעלה תתקלקל מותר להפכה בחול המועד:

ו. המכין מלאכתו והניחה למועד ועשאה במועד בית דין מאבדין אותה ממנו ומפקירים אותה לכל. הגה: ואם הוא עושה מלאכת אחרים שאי אפשר לקנסו כגון חייט או סופר שעושה מלאכת אחרים משמתנין ליה ומלקין אותו (גיט יוסף וכו'). ואם מת לא יקנסו בנו אחריו ומותר לו לעשותה אם הוא דבר האבד:

סימן תקלמ – דיני הסחורה בחול המועד, ובו י"ד סעיפים

א. כל סחורה אסורה אפילו כל שהוא בין לקנות בין למכור ואפילו אם הלוח מעות על מנת שיתנו לו אחר כך יין או סחורה אחרת בפרעון חובו כדי להשתכר אינו יכול לילך ולתובעם אלא אם כן אינם מצויים אחר המועד דהוה ליה דבר האבד אם לא ילך בחול המועד למקומם ויתבעם. הגה: מיהו אם נודמן לו ריוח מרובה במועד יכול למכור בצנעה ויוציא לשמחת יום טוב יותר ממה שהיה דעתו להוציא (גיט יוסף):

סיב' רנו את סדר השולחן ערוך אורח חיים לשנה – עמוד אחד ליום. ובסדר הזה ימור כל אורח חיים שנה בשנה. ובזה תמלא די מחסורו אשר יחסר לו דבר יום ביומו. ויזכה להיות "בן עולם הבא". גא לפרסם לכל הידידים ובפתי בפסיות ובבתי מדרשות לזכות את הרבים לעילוי נשמות הקרובים. וזה יהיה זכות היותר גדול. וכל המזכה את הרבים זוכה לנצחיים צדיקים.